

ANNA BERGMAN

VARJE MÖTE ÄR EN PUSSELBIT

ANNA BERGMAN

stens resan

VARJE MÖTE ÄR EN PUSSELBIT

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-57-6

© Anna Bergman, 2017

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Illustrationer: Alexander Jansson

Omslag och grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Tryck: Scandbook AB, Falun 2017
www.scandbook.se

*Människor är som isberg, man ser
bara det som sticker upp ovanför ytan*

FARMOR ELLEN

Början

Det var en gång för länge sedan en sten. Eller, länge och länge ... om man ska vara ärlig (och det ska man vara, nästan jämt), så var det förra veckan. Andra gånger har det varit för länge sedan som något hänt, men just nu var det bara förra veckan. Tids nog kommer det här bli till det som var innan förra veckan och därmed, efter en lagom lång tid, bli till för länge sedan. Men nu är nu och nu är viktigast, oavsett när nu är. Så småningom blir nu till förr och ibland när vår sten har tråkigt drömmer han om förr och även om det som senare ska komma. Ibland kommer även förr tillbaka, i en upprepning, ibland bra och ibland dåligt.

Nåväl, i det här nuet, det som började förra veckan, så kom den sten som det här handlar om för första gången till den här platsen. Vår sten heter just Sten, han har valt det själv. Han tycker att namnet är passande och att det är lite kul att heta det man är.

Vad som däremot inte är så lätt, är att vara Sten. Till att börja med har han inte det som folk har mest, såsom ögon, och inte heller armar och ben, han är ändå en sten. Sten kan aldrig se vem han

möter och det är ett problem eftersom hela hans liv handlar om just det, om möten. Det är därför han är här. Det är det uppdrag han har valt, att möta, att lära och att bättre förstå. Känna och dela människors tankar och känslor och därefter försöka tolka och förstå dem. Men det är inte heller alltid så lätt. Flera gånger har han misstagit sig och tolkat och gissat fel och det kan ibland bli väldigt konstigt och galet innan Sten förstår att han varit fel ute. Man behöver få ihop bilden av vem det är man möter, han behöver det i alla fall. För även om Sten inte har några yttre ögon så har han inre. Han tar in känslor och tankar och kan förnimma en bild av vad han har omkring sig och hur världen ser ut.

Ett annat problem som Sten dras med är att han själv inte kan ta sig någonstans, det är den där bristen på armar och ben som begränsar och ställer till det. Han får förlika sig med att han är beroende av hur andra väljer att agera. Inte för att det är enkelt att förlika sig med. Många är de gånger han önskat att han själv kunnat påverka sin situation genom att antingen hänga sig fast eller släppa taget. Nu är det dock som det är, ibland blir det bra och andra gånger blir det inte precis så som Sten vill att det ska bli.

Att ta del av någons tankar och känslor och sedan bara kastas bort, det gör ibland att själva bilden som tankarna och känslorna förmedlar blir ... rumphuggen. Helt naturligt kan de luckor som lämnas fyllas i av honom på ett felaktigt sätt. Det var värst i början. Då hade han vilt fantiserat och fyllt i alla luckor på ett inte helt troligt

sätt. Det blev extra tydligt om han hade tur och fick komma tillbaka och möta samma person en gång till. I stället för att bara ta in det som var, blev han förvirrad över den nya situationen då den inte passade ihop med hans egna fantasier. Nu när han är äldre så är han, oftast, klok nog att förstå att vänta in och låta mötet gå i sin egen takt och därmed håller berättelserna ihop mycket bättre. Nu när han är äldre ... jo, det är han, fast han var gammal redan när han var ung. Som Sten själv brukar uttrycka det: ”Som sten har man liksom hängt med ett tag.”

Många är de som Sten redan hunnit möta och troligtvis är det många kvar att möta än, han hoppas det, han tycker om möten. Han lär sig något nästan hela tiden. Ibland går det undan och mötet blir väldigt kort, då är det svårt att hinna skaffa sig en uppfattning. Men ibland får han hänga med en längre stund, vara med i många situationer och ta del av många tankar, då är det lättare. Då känner han sig som en resande och att de har slagit följe, han och människan, för att de tillsammans ska dela de upplevelser och situationer som de möter.

Emellanåt träffar Sten människor som får honom att undra varför de har valt just den väg de vandrar på. Särskilt om den vägen inte leder någonstans. Varför väljer de inte något nytt, tar ut en ny riktning? Nej, i stället tragglar de på med något som inte tar dem vidare. De hamnar i samma situationer som leder till samma resultat, och varje gång blir de lika upprörda, ledsna eller besvikna. Det

är som om de inte kan se, människorna. Det är som att de inte kan se att de ibland behöver göra något annorlunda för att få ett annat resultat. En del verkar ha förmåga att göra det, att se sig själva, sina val och att reflektera över dem. Att välja en ny väg om så behövs. Andra verkar vara så fullt upptagna av sig själva att de inte har förmåga att se saker ur ett annat perspektiv än precis just där de är för stunden. Har de tur så har de vänner omkring sig som kan hjälpa till, om de är villiga att lyssna förstås, alla vill inte det.

Den här resan har tagit honom till många olika platser och människor. Har han tur så är det långt kvar innan det är slut.

Han känner en mjuk darrning i marken. Kan det vara så att det är dags för det här nuets första möte? Vem kan det vara, undrar han, och hur länge ska vi få färdas tillsammans?

Knappt hinner han tänka tanken färdigt innan han flyger uppåt.

SÖMNSVÅRIGHETER

Det är konstigt, tänker hon och böjer sig ner för att plocka upp en sten från stranden där hon går, hur livet blir som det blir. Det man har tänkt sig blir i stort sett inte av och det man tidigare aldrig funderat över verkar plötsligt vara det enda som upptar ens tankar. Hela dagarna. Och hela nätterna. Förra natten vaknade hon tre gånger av samma dröm och varje gång hade det tagit en kortare promenad i huset för att få drömmen att försvinna och sömnen att återvända. Inte för att den återvände med den lugna och trygga beslutsamhet som hon hade önskat, den hade mer stått i dörröppningen och tvekat. Undrat om den skulle våga stiga på och om det var mödan värt då den gång på gång blev bortskickad. Hon hade intensivt blundat och hoppats att det skulle visa hur välvilligt inställd hon var till den, om den bara kom skulle hon visa att hon var på sömnens sida. Trots det tvekade den och det var först när hon vände ryggen till som den vågade tassa in. När hon sedan vaknade på morgonen var det som om hon inte sovit alls.

Att något man inte är riktigt medveten om när det händer kan ha så stor betydelse i ens liv.

Att avsaknaden av något kan påverka en så mycket. Hon känner sig som en zombie i dag, som när man i en dröm springer och inte kommer någonstans, som om man springer i seg kola. Hon skulle verkligen behöva använda dagen i dag till något vettigt, till att komma fram till ett beslut. Hon hatar att hänga så här i ingenmansland och inte kunna landa i något som känns bra och rätt.

Åh, som om det inte räcker att hon känner sig knölig i huvudet av alla tankar, nu har hon en knöl i skon också. Hon suckar. Lite längre fram ser hon en bänk och tar sikte mot den. Väl framme lägger hon stenen hon bär i handen bredvid sig, tar av sig skon och skakar ur den, sätter på sig skon igen och går.

Kvar på bänken ligger stenen.

Sten och korta möten med många frågor

Undrar varför hon inte kunde sova. Vad det var som höll henne vakna?

Vad var det hon hade tänkt som nu inte längre kommer att bli? Vad är det som kommer att bli i stället, som hon aldrig har tänkt?

Vissa möten blir så korta att han inte hinner med att få något riktigt grepp om situationen. Men det är inte så konstigt. Det finns så många som bara snabbt passerar förbi att det är svårt att rätt förstå dem och vad som upptar deras tankar.

Kanske hans nya läge kommer att leda till ett annat möte, ett som varar längre.

MINNEN AV KÄRLEK

Oj, det här var inte bra, inte bra alls faktiskt.

Det känns väldigt knöligt och obekvämt, inte alls som han tänkt sig. Han suckar och vrider sig besvärat.

Bänken i solen såg först skön och inbjudande ut. Så snart han fick syn på den hade han sett fram emot att få sätta sig ner och njuta av solen och vila sina ben. Men nu när han väl sitter här är det inte alls så skönt som han tänkt sig. Dessutom har han väldigt ont i fötterna. Just nu vet han inte vad som gör mest ont, fötterna eller det som trycker hårt mot baksidan av låret. Vad är det som ... Han sträcker in handen under det högra låret och tar fram en sten. Vem lägger en sten på en bänk? En väldigt dåligt lämpad plats för en sten. Fast den är fin och skön att hålla i. Kanske någon har suttit här på bänken, haft stenen i sin hand och sedan i all hast glömt den när han eller hon fått bråttom härifrån.

Han vrider stenen långsamt i sin hand och lutar sig försiktigt bakåt mot ryggstödet. Nu är det mycket bekvämare, han blundar och suckar nöjt.

Då är det bara problemet med fötterna kvar.

Han sträcker långsamt och omständligt på benen, skjuter fram fötterna och tittar nedåt för att bättre kunna se dem och, hmm ... Han höjer på ögonbrynen, det verkar som om han har gått ifrån sina skor. Han har nogsamtt satt på sig sina tjocka stickade raggsoror och sådana där blå plastskydd utanpå, det är bara skorna som saknas. De borde rimligtvis sitta mellan sockan och det blå. Han är inte riktigt säker på när man ska ha de där blå på sig. Om man går i strumplästen inomhus och folk har klampat runt ute och inte tagit av sig skorna verkar det klokast att försöka skydda sina strumpor och hålla dem torra genom att ha de blå på inomhus. Om man å andra sidan tar dem på när man går ut kan man lätt ta av dem när man kommer in och därmed inte ge andra blöta fötter, ifall de väljer att gå i strumplästen. För länge sedan hade han skor som man satte utanpå sina skor när vädret var uschligt. De höll fötterna torra och sparade på skorna. Men de var av en helt annan kvalité än de här tunna blå som finns tillgängliga nu. De går mest sönder. Han kan se att de som han nu har på sig är alldeles trasiga och mest bara täcker den övre delen av foten. Inte mycket till skydd. Och att dessutom glömma sina skor gör inte promenaden mer njutbar. Nåväl, det är som det är med det. Nu sitter han ner och det är skönt, både för fötterna och resten av honom.

Han tittar sig omkring samtidigt som han försöker orientera sig. Var kan han vara någonstans? Han känner inte riktigt igen sig. Men visst kom han från höger, uppför den lilla backen. Eller? Eller är det den vänstra vägen som tagit honom fram till bänken, den som den stora linden sträcker sig över? Det är så svårt att minnas. Och det finns så förtvivlat mycket att minnas, mycket mer nu än när han var ung. Minnena trängs i huvudet och han blandar ihop både platser och händelser.

För att inte tala om människor, det finns så väldigt många människor att komma ihåg. Nya bekantskaper och gamla. De gamla tycks lättare att minnas än de nya som passerar som en parad framför honom. Nya ansikten och nya namn hela tiden som blandas med tidigare namn och minnen. Ibland kan även en doft få honom att blanda ihop ansikten och namn. Till exempel doften av liljekonvalj som alltid får honom att minnas mor. Hon är för länge sedan borta, det vet han, men doften för henne alltid tillbaka. Då blir han tvungen att stanna upp, undvika att konversera, det kan bli så konstigt och han orkar inte alltid förklara sig.

Att tiden går är också svårt att komma ihåg. När han tittar på fotografier av sina barn och sedan träffar dem lite senare kan det ta en stund att färdas från minnet av dem som små, när de plaskade vid strandkanten, till att de är vuxna och har egna barn, nästan vuxna egna barn dessutom. Vid sådana tillfällen behöver han stanna upp en stund för att samla tankar och sortera minnen så att de kommer i rätt ordning. Ibland kan det ta lite tid och

det är jobbigt, både för honom och för barnen. Han märker att de blir frustrerade och då blir han stressad och det blir ännu svårare att minnas i rätt ordning och att använda sig av rätt namn till rätt person. Det gör honom ledsen när han känner att han inte kan vara den som andra förväntar sig att han ska vara. Han känner ögonen tåras när han tänker på det. Det är svårt på så många sätt att inte vara den man vill vara, att förändras i både sina egna och andras ögon. Att plötsligt bara vara en dålig kopia av sig själv.

De stunderna saknar han sig själv och det som har varit. Han känner sig ensam.

Han vrider lite på stenen igen, den har blivit varm av värmen från hans hand och han förstår att han hållit i den en stund. Med sin lediga hand trevar han efter en näsduk i fickan. Har han tur så kanske han hittar en i jackan. Där är något som prasslar i den i alla fall. Han drar upp handen och får upp ett handskrivet kuvert. Det är solkigt, så som det kan bli om man tummar mycket på det. Han lägger ifrån sig stenen på ena knäet så att han ska ha båda händerna fria. Värmen från stenen känns genom tyget på byxan.

Han sticker ner tumme och pekfinger i kuvertet och drar upp några tunna brevpapper. Försiktigt viker han upp dem, de är sköra, som om de har vikts upp och ihop många gånger. Han rör händerna långsamt för att inte ha sönder dem. Han är inte så

flink i fingrarna som han varit tidigare, bäst att arbeta långsamt och försiktigt. Det kommer en svag doft från brevet. Han för sidorna närmare näsan för att kunna känna bättre. Rosor, det doftar rosor. En knappt förnimbar doft som fladdrar förbi som en fjärlil på en sommaräng. Han färdas snabbt genom sina minnen och plötsligt är hon vid hans sida, Johanna, hans fru. Ögonen tåras igen, men av glädje den här gången, han blir varm och lycklig av att minnas henne. Alla de fragmenterade delarna i hans liv, allt det som han inte vet i vilken ordning det ska vara, faller på ett naturligt och självklart sätt på sin rätta plats. Lika lätt som ett sommarregn faller.

Vad han saknar henne. Han saknar henne så det gör fysiskt ont i hjärtat, i själen, i allt som han består av. Deras kärlek var så stark, så stor. De brukade titta varandra i ögonen, sätta den vänstra handen på den andras hjärta och den högra på den andras vänstra hand och säga att aldrig någonsin hade någon älskat så mycket som de älskade varandra. De lutade sina pannor mot varandra och kunde stå så länge och bara låta sig vara uppfyllda av varandra och sin kärlek. På kvällarna somnade de omslingrade av varandras armar och ben och om deras rörelser under natten förde dem ifrån varandra fann de sig alltid vakna som de somnade, nära, så nära. Han hade aldrig kunnat föreställa sig att det var så det skulle vara, att det var så det skulle kännas att älska någon.

De träffades på en dans, så som många träffades förr. Så snart de hade fått syn på varandra visste de båda att de skulle dela livet och framtiden. Visst hade de haft svåra stunder, men den kärlek som de kände fanns alltid där och de hade tillsammans kunnat jobba sig igenom det som hade varit besvärligt. Aldrig någonsin hade de lagt sig och varit osams, aldrig någonsin hade den ena behövt hålla inne med känslor av irritation och frustration, om sådant hade uppstått hade de talat med varandra om vad de kände och varför.

De hade haft ett fantastiskt liv, både innan barnen kom och efter. Deras familj hade varit full av skratt och glädje. Han minns med ett leende alla de gånger de spontandansat till en melodi på radion. Hur barnen som små glatt dansat med, senare tonårsbrölat ”Men lägg av va!”, till att de som vuxna leende tittat på dem och varit glada åt den kärlek deras föräldrar hade känt. Det hade hans äldsta son senare berättat för honom, hur glad han var att hans mamma och pappa hade älskat varandra så mycket och visat det. Så upplevde han inte alltid att det var hemma hos sina vänner.

Han minns glada paketöppningar på julaftonen. Julbocken som knackade på dörren och sedan försvann därifrån innan de hann öppna den och hur barnen hjälptes åt att bära in julklapps-säcken som han lämnat efter sig.

Eller fisketurerna i den lilla ekan tidigt på morgonen innan världen riktigt vaknat. Hur de viskande satt och drack varm

choklad och kaffe med ostsmörgåsar, samtidigt som de räknade fiskarna som de fått upp.

Så många minnen virvlar förbi, så många underbara glada och fina minnen. Från att det bara var de två, till att barnen kom, hur barnen växte upp, flyttade ut och hur det blev de två igen.

Och sedan det där hemska. Den där hemska, hemska dagen. Då allt förändrades. Den bottenlösa sorgen när de förstod att de skulle skiljas åt av något som de inte kunde påverka. Hur en sjukdom skulle föra dem åt olika håll, att de skulle behöva leva utan varandra. Hans ögon fylls av tårar igen, svämningar över och tårarna rinner nedför hans kinder. Det är märkligt hur många tårar det finns. De tar aldrig slut.

Han lyfter brevet närmare ögonen för att bättre kunna se orden som hon skrivit. Inte för att han behöver det, han kan varje ord, stavelse och bokstav i det här brevet. Han har läst det så många gånger att det etsat sig fast i hans minne, att han aldrig kan glömma det. Men det är fint att se hennes handstil och genom den känna hennes närvaro än mer intensivt. Brevet är som en länk till den tid de haft tillsammans. Att bara hålla i det, att känna den svaga rosdoften som var hennes, att se den vackra snirklande handstilen, allt det gör att han vet vem han var, vad de har haft och han vet sin plats på jorden. Han känner sig lugn, harmonisk och älskad.

Brevet skrev hon strax innan hon lämnade honom och det var

fullt av kärlek, värme och omtanke. Hon skrev om det de hade upplevt, hur tacksam hon var över deras tid tillsammans och den glädje hon kände när hon tänkte tillbaka och tittade på livet. Hennes lycka över deras barn och det väntade barnbarnet.

Hon skrev också om den sorg hon kände över att redan behöva lämna honom. De borde haft mer tid kvar att njuta av varandras sällskap, minnen att minnas och en framtid att skapa.

Hon avslutade brevet med den dikt som hon för länge sedan skrev till honom:

*Som en ros som aldrig vissnar
som en sommar som aldrig tar slut
som en fågel som alltid sjunger
som en källa som ej ebbar ut*

*Så länge som evighet råder
så länge som livet finns
så länge som vinden leker
så länge som tanken minns*

*Och när tanken ej längre kan minnas
om livet vi ej längre har
om evighet ej längre råder
finns ändå vår kärlek kvar*

Han suckar djupt och blundar, trycker brevet mot hjärtat och kan nästan känna det varma trycket från hennes hand. Han längtar så intensivt efter att få hålla henne i sin famn.

En tid efter att hon försvann, försvann också han. Det var så han upplevde det. Stunder av hans liv blev som till vita fläckar på en karta, fast åt andra hållet. De fanns inte där för att upptäckas, de fanns där som en markering över något som inte längre gick att minnas. Han kunde vara på en plats och sedan var han plötsligt på en annan, utan att veta hur han kommit dit.

Det blev svårt att hitta hem. Han visste var han bodde men landskapet runt omkring hans hem hade förändrats, det såg inte ut som han var van vid och han kunde inte orientera sig. Det blev konstigt med natt och dag, de kom inte alltid efter varandra.

Ibland var nätterna så långa och han blev hungrig och törstig men kunde inte förmå sig att äta eller dricka, det var natt, då skulle man sova. Och ibland verkade dagen evig, ett envist ljus som gjorde att man aldrig kunde lägga sig att vila.

Efter en tid av långa nätter och långa dagar fick han flytta. Bort från huset där han hade bott, där de hade bott, där deras barn hade vuxit upp. Han kände sig vilsen men också lugn. Nu fanns det alltid någon där. Han visste inte alltid vem någon var, han blandade ihop dem och deras namn, men någon var bättre än ingen. Det blev även mer ordning på dagar och nätter och det

gjorde det lättare. Han fick mer energi, mer ork, och en större lust till promenader.

Men ibland tappar han fortfarande orienteringen, som i dag. Eller kanske inte precis som i dag, han vet att han har gått under linden för att komma hit, och han vet hur vägen sträcker sig bortom den. Han vet vilka hus han behöver passera och vilken riktning han behöver hålla för att komma tillbaka till sitt hem, sitt nya hem, sitt sjukhem. Han suckar. Det är ett tråkigt namn på ett hem. Det är som om det håller en fast i sjukdom och elände, inte vill inspirera en till att må bättre och bli frisk, eller åtminstone må så bra som man kan. Sjukhus. Sjukhem. Hospital. Det sistnämnda har med lepra att göra, det minns han från någon bok han tidigare läst, även ordet lasarett har med det att göra. Det skulle vara trevligt om de kunde komma på ett bättre namn, allt annat byter namn för att det ska låta bättre. Något som gör att kroppen och själen förstår att den här platsen, den ska hjälpa en att tillfriskna. Fast när man är sjuk bryr man sig inte så mycket om vad saker heter förstås, och om de kommer att inspirera en eller inte. Å andra sidan kanske de som jobbar där bryr sig.

Nåväl, det här är inget som han egentligen behöver bekymra sig om, det han har att göra just nu är att sitta här på bänken tillsammans med sin hustru och njuta av solen en liten stund till innan de vandrar hemåt. Tillbaka till trädgården de ömt skött om tillsammans, kanske ta en fika i bersån, det är alltid trevligt.

Han sträcker på det ena benet. Men ... vad märkligt, det verkar som om han har glömt att sätta på sig skorna. Det var obehänsamt av honom.

”Johanna”, säger han, ”det verkar som om jag glömde ...” Han tittar åt sidan men ingen Johanna sitter där. Vart tog hon vägen? Han ser sig omkring men hon står inte att finna, inte någonstans inom synhåll. Och var är han? Han kan se att vägen som bänken står utmed sträcker sig åt både höger och vänster. Hur har han kommit hit? Vilket håll ska han välja för att komma hem?

I sin vänstra hand håller han några papper, vad kan det vara för något? De är skrynkliga och tummade. Han ska precis höja handen närmare ögonen för att se bättre när han hör en röst som ropar:

”Johannes! Här borta Johannes!”

Han tittar upp. En kvinna kommer med raska kliv och vinkar glatt åt honom medan hon ropar.

”Är det här du sitter Johannes, som vi har letat efter dig!”

Med snabba steg kommer hon närmare, hon tittar på honom både strängt och med ett litet leende.

”Vad har vi sagt om att gå iväg så där? Vi blir oroliga när du inte berättar vart du ska gå, det är bättre om du har sällskap så du inte går bort dig. Nu måste vi ta oss tillbaka, det är fikadags nu. Kom så ska vi ... Men oj Johannes! Du har ju gått iväg utan skor! Ojoj, det var inte bra. Tror du att du klarar att gå tillbaka, du har tjocka sockor och det är inte så långt. Jag kan be någon

möta oss med en rullstol så går det lättare, tror du inte det?”

Hon pratar på i rasande fart, lika fort som hon går, och han är fascinerad över att hon inte snubblar vare sig på orden eller fötterna.

”Kom ska jag hjälpa dig upp”, säger hon i samma ögonblick som hon stannar framför honom.

”Jaha”, svarar han och lägger långsamt ifrån sig papperna på bänken och sträcker händerna framåt och uppåt.

”Vänta lite”, säger hon. ”Jag tror att det kanske blir bättre om jag sätter mig ner bredvid dig, så här.”

Hon sätter sig nära honom på bänken, tar hans högra arm och lägger den över sina axlar samtidigt som hon lägger sin vänstra arm om hans midja.

”Men det var en trevlig bänk du hittade Johannes”, säger hon med ett leende. ”Har du haft det skönt?”

”Jo, ja, det har jag nog”, svarar han samtidigt som han funderar på var han är och hur han kommit dit. ”Men jag har lite ont i fötterna.”

Hon skrattar. ”Ja, det tror jag det, du har ju inga skor på dig”, säger hon och ler. ”Tror du att du kommer kunna gå något alls nu?”

”Jag vet inte”, svarar han, ”men jag kan prova.”

”Vet du ...” Hon släpper taget om honom. ”Jag tar och ber någon komma med rullstol på en gång så behöver du inte gå så långt.”

Hon tar upp en liten manick ur fickan, trycker snabbt på den en stund och säger sedan med ett leende: ”Så ja, nu är det gjort. Men jag tror att det är bra om vi möter dem på vägen, tror du att det går bra? Och så är det fika nu, det brukar du ju tycka om Johannes, eller hur?”

Jo, det brukar han tycka om. Kaffe är alltid gott.

”Jo, det skulle vara gott med kaffe.”

”Då så”, säger hon glatt, ”då försöker vi komma iväg.”

Hon sätter sig tillrätta bredvid honom, tar återigen hans högra arm och lägger den över axlarna och lägger sedan sin vänstra arm runt hans midja.

”Johannes.”

”Ja.”

”Det ser ut som om det ligger några papper där bredvid dig på bänken, är det dina?”

”Papper?” Han tittar förvånat på henne.

”Ja där, bredvid dig på bänken, ser du?” Hon nickar lite med huvudet för att hjälpa honom att titta åt rätt håll.

Han tittar ner på sin vänstra sida och ser några solkiga och skrynkliga papper ligga på bänken. Nej, det är nog inte hans. De ser nötta och gamla ut, som om de har legat här på bänken länge.

”Nej”, svarar han, ”de är inte mina.”

”Är du säker på det?”

”Jadå”, säger han övertygande och fortsätter, ”blir det något fika?”

”Haha, jada, visst blir det det. Är du beredd?”

”Va?”

”Är du beredd så tar vi och reser oss nu, så att du kan få ditt fika någon gång”, säger hon retsamt.

Han är redo.

”På tre då, okej, ett, två, tre!”

Med gemensamma krafter reser de sig från bänken, kvinnan lite före så att hon kan hjälpa och dra honom upp.

”Såja, nästan uppe nu!” säger hon samtidigt som stenen som legat på Johannes knä långsamt glider ner längs byxbenet.

”Se, det gick ju bra!” säger hon med ett leende. ”Nu tar vi och går hemåt, mot fikat.”

”Ja”, svarar han och ler, ”mot fikat.”

När han tar sitt första steg glider stenen långsamt ner från byxslutet och ut på foten. För en kort stund balanserar den på resterna av det blå skoskyddet som hänger runt den tjocka stickade raggsockan. Därefter glider den vidare ner på marken.

Det finns många livsöden som du och jag aldrig får ta del av, många människor som bara passerar. Vi är som statister i utkanterna av varandras liv och vi lämnar inga spår.

Sten minns alla han möter. Hos honom lämnar de avtryck och mönster som han försöker tyda för att bättre förstå, både människor och det vi kallar livet. Sten, som är precis vad han heter, älskar människor och fascineras över deras liv och möjligheter. För att vara en sten är han speciell, han kan höra, känna och ta in de tankar, samtal och funderingar som den som plockar upp honom har. Utifrån det tänker och reflekterar han över livet och hur det kan se ut:

Mannen som är galet kär och dansar fram, kvinnan som för länge sedan tappade bort sig själv, den lille pojken som är så klok som bara barn kan vara och den äldre mannen som förvirrat reser i sina minnen utan att alltid kunna placera sig själv på rätt plats eller i rätt sammanhang — och som dessutom har glömt sina skor.

Varje möte är unikt, även om Sten kan tycka att människor är mer lika än olika. Oavsett var de har varit eller vart de är på väg rör de sig nästan alltid åt samma håll.

För det är mitt i steget som livet sker.

Mitt i livet fick *Anna Bergman* från Mälardalen en möjlighet att skriva boken om Sten, som hon så länge burit på.

Efter 20 år inom Telecom-branschen sadlade hon om och förverkligar nu drömmen om att skriva. Hennes mål är att denna bok ska följas av många fler.

